

А з чого були заліські селяни найбільше вдоволені, то з того, що дістали нову, гарну церкву, так сказати-б, даром. Не коштувала она їх ані гроша, хиба що котрий дав добровільно. Того дня імя Козакової доньки, Анниці, споминали всі, почавши від владики аж до дурноватого Антошка, з належним поважанєм, і zarazом нагадували собі сумну долю її батька Козака, котрий так довго запивався, поки раз не замерз на дорозі. Казали також, що Мошко Зільбер мав украсти у него багато гроший, але ні сам Козак, поки жив, ні родина его не могли того Мошкови доказати — і так, як легко прийшли Козаків гроші, так легко і пішли. Тільки й користи з них було, що сини Козака купили собі кілька куснів ґрунту більше, як перше мали.

Того дня, коли посвячували церкву, бабуса Клявдя і її невістка, вдова по покійнім о. Василю, тільки на коротку хвилинку показали ся в церкві, бо не мали часу. Треба було готувати велику гостину для владики і иньших гостей. Тільки гостей і таких знатних, як нині мали бути, вже давно на приходстві в Залісію не було. Під доглядом старої їмості не лише наймички, але і невістка і внучки мали нині гірку годину. Всі дома знали, що при таких нагодах стара їмость робить ся така остра, як би не знати о що